

det afficerede mig ikke i samme Grad som ham, thi jeg brænder ikke saaledes som han inde med en forud lavet længere Tale om dette Spørgsmaal. Jeg har kun villet med nogle ganske faa Ord angive, hvorfor jeg, skønt jeg i og for sig bestemt havde ønsket, at disse Spørgsmaal skulde behandles af en Kommission, ikke er meget tilbøjelig til at stemme for det her foreliggende Forslag. Men hvad der undrede mig, da jeg hørte den højtærede Minister, var, at jeg til Dels kan give mine Indvendinger mod Forslaget den samme Motivering som han og Flertallets Ordfører her. Den ærede Minister fremsatte som en Hovedindvending, at dette Forslag lagde alt for stor Indflydelse i hans Haand, og jeg synes, at han havde afgjort Ret heri. Det Resultat, som Kommissionen maatte komme til, skulde jo helst være et Udtryk for, hvad den kirkeligssindede Del af Befolkningen, den Del af Befolkningen, der slutter sig virkelig til Kirken, mener om de store og alvorlige Spørgsmaal, som ville blive forelagte den, og ikke, hvad nogle Præster og Lægmænd, som den højtærede Minister vælger, mene derom. Thi man kan jo have nok saa megen Tillid til den højtærede Ministers Loyalitet — en Tillid, som kun bestyrkes ved hans Udtalelser i Dag imod selv at vælge Kommissionsmedlemmerne — saa er der dog ingen Tvivl om, at det vilde næsten være mere end menneskeligt at forudsætte eller forlange, at han til Behandlingen af sine egne Forslag i passende Maal skulde udtage Folk, som om dem have en bestemt anden Mening end han. Derfor er jeg ganske enig med ham i, at den foreslaaede Form for Kommissionens Sammensætning er lidet heldig. Imidlertid vil han jo nu stille Ændriggsforslag, og jeg skal selvfølgelig være meget villig til at se uhildet paa dem, men jeg tvivler rigtignok paa, at jeg der vil kunne blive lige saa enig med ham. Det, vi vel alle kunne enes om, er, at det, man maa ønske, er at faa en Kommission, som har faaet sin Sammensætning fra de forskellige Retninger inden for vor Gejstlighed og ogsaa fra de forskellige Retninger inden for Menighedens Lægmænd, og Vejen dertil tror jeg ogsaa, man kunde finde uden at lægge al Indflydelsen i Ministerens Haand og uden forud at have vedtaget Loven om Menighedsraad. Hvis dette sidste var nødvendigt, vilde jeg ganske vist sætte meget lidt Pris paa den foreslaaede Kommission, som derigennem først vilde faa med Sagen at gøre, efter at det, der er det allervæsentligste af de Spørgsmaal, der skulle

forelægges den, i Forvejen er afgjort. Det, den skal, er jo at vejlede Rigsdagen, naar den staar over for den Opgave at give den Kirkeforfatning, som det er Grundlovens Mening, at Rigsdagen en Gang skulde skaffe os. Men naar man forud for dens Nedsættelse har nedlagt Grundvolden for, Fundamentet til denne Kirkeforfatning, hvilket Menighedsraadene ganske sikkert ville være, og givet disse den Kirken ganske fremmed Valgbasis, saa har man taget det fundamentale bort fra Kirkekommissionens Opgave. Jeg skal imidlertid med Interesse høre paa, hvad den højtærede Minister maatte fremkomme med. Jeg maa blot endnu, fordi det unægtelig forbaysede mig at høre ogsaa den højtærede Minister og den ærede Ordfører gøre en Indvending imod, at der foresloges ikke en Kommission men et Udvalg, gøre en ganske lille Bemærkning. Jeg synes, at der ved Betegnelsen „Udvalg“ netop er vist et meget stort Hensyn over for den højtærede Minister. Da han gjorde Indvending herimod, slog dette mig, og jeg kom til at tænke paa en Anekdote om en kendt Skolemand, Svenningsen. Denne holdt af at spille Kort; hans lidet kortspillende Bestyrer kom saa en Dag ind og saa ham sidde og spille L'hombre; meget venligt spurgte han da: „Sig mig, Hr. Svenningsen, hvad hedder egentlig det Spil, De spiller?“ „Ja, Hr. Krarup, jeg — ja, jeg kalder det nu Pestalozzi, saa kan en Fader spille det med sin Søn.“ Det forekommer mig, at Landstinget virkelig har vist den samme Hensynsfuldhed over for den højtærede Minister. Denne har jo saa stærkt udtalt sig mod at gaa med til en Kirkekommission, og Landstinget har da af Hensynsfuldhed slet ikke foreslaaet en Kirkekommission, nej, det, de foreslaa, have de givet det uskyldige Navn af et Udvalg, for saa maa Kultusministeren jo godt kunne spille med. Jeg synes, det er en Ubillighed ikke at være taknemmelig for denne Hensynsfuldhed. Det er dog Tegn paa en Forhandlingsvillighed ogsaa fra Landstingets Side, som man ikke skulde saadan gøre Indvendinger imod. Imidlertid skal jeg med Interesse høre paa, hvad Ministeren senere vil foreslaa i denne Sag.

N. J. Larsen: Efter den Gænge, Forhandlingen om de kirkelige Reformlove var kommen ind i, maatte det se ud til, at det genoptagne Arbejde i Retning af Kirkens Frigørelse over for Staten atter i Aar skulde strande. Det har glædet mig at erfare i Dag, at der dog er nogen Ud-